

РЕШЕНИЕ

№ 19951

гр. София, 04.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г.А

при участието на секретаря Г.Х
като разгледа докладваното от Г.А Гражданско дело № 20221110171342 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени от
***** АД против
***** АД иск с правно основание чл. 411 КЗ
за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1 212,27 лв. -
заплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски, ведно със
законна лихва за периода от 30.12.2022 г. до изплащане на вземането.
Претендира разноски.

Ищецът твърди, че по договор за имуществена застраховка “Каско” е
заплатил на застрахования сума в размер на 1 187,27 лв., представляваща
застрахователно обезщетение за нанесени на МПС
***** с рег. № ***** с водач К.
Р. щети, настъпили в резултат от ПТП, реализирано на 21.12.2021 г. на
еднолентов път при с. ***** Твърди се, че виновен за
настъпилото ПТП е И. М. - водач на МПС ***** с рег. №
*****, чиито лек автомобил е бил със сключена
застраховка „гражданска отговорност“ към датата на ПТП при ответното
дружество. В тази връзка твърди, че МПС ***** се
движело на еднолентов път и при спускане в зимни условия - сняг и лед,
поради несъобразена скорост, на ляв завой е поднесло, ударило се в скала,
след което отново поднася и удря увреденото МПС
*****, което се движело в противоположна посока на
изкачване. Сторени са и 25 лв. разходи за репатриране. Ответникът не е
изпълнил задълженията си по договора за застраховка “Гражданска
отговорност” по предявената от ищеца регресна претенция за заплатеното
застрахователно обезщетение.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК депозира писмен отговор на исковата

молба, с който оспорва претенцията по основание и размер. Сочи, че вина за настъпване на ПТП носи единствено водачът на МПС *****“, застраховано при ищеца по застраховка Каско. В тази връзка твърди, че водачът на застрахованото при ответника по ГО МПС *****е при движение по двулентовия път при извършване на десен завой видял, че насрещно движещото се МПС ***** е навлязло в лентата му, поради което за да предотврати удар МПС ***** се отклонява надясно и се удря в скала, в резултат на което МПС ***** се завърта и удря увреденото МПС *****“. Излага, че първопричина за настъпването на ПТП е навлизането в лентата за насрещно движение от страна на водача на застрахованото при ищеца МПС *****“. Твърди съпричиняване при евентуалност. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира следното:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства.

С доклада по делото са отделени, като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към датата на ПТП водачът на МПС ***** с рег. № ***** е бил със сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника; че относно увреденото МПС ***** рег. № ***** в срока на застрахователното покритие по договор за имуществена застраховка „Каско“, сключена с ищеца, е настъпило ПТП, което съставлява покрит риск, както и че МПС ***** рег. № ***** е отремантирано, за сума в размер на 1 187,27 лв., която ищецът заплатил.

От приетия по делото двустранен протокол от ПТП се установява, че е настъпило ПТП между ***** с рег. № ***** и МПС ***** рег. № *****“. Водачът на л.а. ***** рег. № ***** в графата „забележки“ е вписал „виновен“, а водачът на л.а. ***** с рег. № ***** е вписал „невинен“.

От показанията на разпитаните по делото свидетели И. Колев М.

(водачът на л.а. *****е“ с рег. № *****) се установява, че на между 24-ти и 28-ми декември пътувал с л.а. ***** с рег. № ***** , когато накрая на с. ***** , в посока към Асеновград настъпило ПТП с л.а. *****“. Твърди, че пътят бил тесен, като имало наклон и преди арката, която представлявала пътен участък стеснен от камъни, за да избегне удар с л.а. ***** предприел спасителна маневра, в резултат на която управляваният от него лек автомобил се ударил в скала, вследствие на което л.а. ***** ударила автомобилът на свид. М. в задната лява част.

От показанията на свид. К. Д. Р. (водачът на л.а. *****“) се установява, че на 12.2021г. бил участник в ПТП. Последният управлявал л.а. ***** рег. № ***** в посока *****с. *****. Описва, че пътното платно било тясно, поради това, че имало натрупан сняг около 50-70 см. широчина от страната на водача. На ляв завой след като подминал „арката“ отбил управляваният от него лек автомобил плътно вдясно на пътното платно. Забелязал водач на л.а. ***** да се движи срещу свид. Р. криволичейки, като при разминаване двете МПС-та се сблъскали в задната си част, вследствие водачът на л.а. ***** се ударил в скала.

От показанията на свид. С. М. П., се установява, че като пасажер в л.а. ***** , придобил преки впечатления от процесното ПТП. Свидетелят посочва, че пътувал в лекия автомобил в посока от с. ***** , към Лъки. Пътят по който пътувал, бил тесен и замръзнал. Сочи, че на участък около „арката“ забелязали МПС идващо срещу лекия автомобил, в който се возел свидетелят. За да избегне сблъсък, водачът на л.а. ***** отбил вдясно на пътното платно, но въпреки това настъпил удар между двете МПС-та в задната им част, след което другият автомобил се ударил в скалите.

От приетата по делото съдебно авто-техническа експертиза се установява, механизма на ПТП, а именно, че на 21.12.2021 г. около 15.30 ч. в с. ***** по път, преминаващ през селото при наклон при спускане и десен завой се е движел л. а. „*****“, с рег. № ***** , управляван от И. М.. В същото време в противоположната посока се е движел товарен автомобил „*****“, модел „*****“, с рег. № ***** , управляван от К. Р.. Пътят бил заледен с натрупан от двете страни сняг от почистване на платното за движение. За да избегне челен удар водачът на л. а. ***** е предприел рязко завИ.е надясно, като е напуснал платното за движение и с предната си дясна част се е ударил в намиращата се отдясно на пътя скала. След този удар автомобил ***** се е върнал върху почистената част на платното за движение като между задната лява част на л. а. ***** и задната лява част на т. а. ***** настъпил удар.

Като причина за настъпване на ПТП-то се сочи и при двата разгледани в експертизата варианта, че причина за настъпване на ПТП е поведението на водача на л. а. ***** , който се е движел по път с наклон при

спускане. Съгласно изискванията на Закона за движението по пътищата, както от техническа и професионална гледна точка той е бил длъжен да намали скоростта или да спре на място, за да пропусне насрещно движещите се пътни превози средства.

В съдебно заседание, след разпита на свидетеля К. Д. Р., вещото лице посочва, че няма конкретни данни за разположение на двата автомобила на пътното платно към момента на удара. Посочва, че са възможни два варианта на механизма на ПТП, при първия л.а. ***** към момента на ПТП се намира в спряло положение, отдясно на пътното платно, а в другия да е настъпил удар между двата автомобила при взаимно навлизане на двата автомобила в насрещните половини. Въпреки разнospочните показания на свидетелите, вещото лице посочва, че предвид наличието на снежна покривка от 50 см., от двете страни на платното за движение, л.а. ***** ако се е движил с 20км/ч. не би могъл да се удари в скалата, тъй като натрупаният сняг ще го върне отново на платното за движение.

Съдът след събраните по делото доказателства установява следния механизъм на ПТП, а именно установява, че на 21.12.2021 г. около 15.30 ч. в с. ***** по път, преминаващ през селото при наклон при спускане и десен завой се е движел л. а. „*****“, с рег. № ***** , управляван от И. М.. В същото време в противоположната посока се е движел товарен автомобил „*****“, модел „*****“, с рег. № ***** , управляван от К. Р.. Пътят бил заледен с натрупан от двете страни сняг от почистване на платното за движение. Водачът на л. а. ***** спускайки се по наклона загубил управление върху управлявания от него лек автомобил, вследствие на което реализирал ПТП с т. а. ***** , като ударът бил областта на задната лява част на л. а. ***** и задната лява част на т. а. ***** .

По делото е безспорно, а и от приложения договор за застраховка - полица № 5C107231098/30.08.2021 г., се установява, че между собственика л.а. с рег. „*****“, модел „*****“, с рег. № ***** и ищеца към момента на застрахователното събитие е действал договор за застраховка и че по него ищецът е задължен срещу застрахователна премия да носи риска от повреждане на автомобила при ПТП.

По делото е прието за безспорно, че между ответникът и делинквента към момента на настъпване на застрахователното събитие е бил сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“.

Видно от приетите по делото писмено доказателства, а именно Доклад по щета и преводно нареждане (л.11-12), че ищецът е обезщетил застрахования собственик на л.а. „*****“, модел „*****“, с рег. № ***** за претърпените от него вреди от процесното ПТП с плащане на възнаграждението по чл.258, вр. чл.266, ал.1 ЗЗД за ремонта на автомобила в размер на 1187,27 лв.

От приетата по делото САТЕ се установява, че причинените вреди на

л.а. „*****“, модел „*****“, с рег. № ***** са следните: облицовка задна броня; лйсна задна броня - лява; калник заден ляв - ремонт степен 1 и боя; стоп ляв - подмяна, като размерът на средните пазарни цени за отстраняване на повредите по същия се равнява на 1745,88 лв. В заключението си, вещото лице приема, че описаните от ищеца вреди по л.а. „*****“, модел „*****“, са причинени от в резултат на настъпилото ПТП от л.а. „*****“.

При така установените факти, съдът стигна до следните правни изводи:

Относно иска по чл.411 КЗ, вр. чл.45 от ЗЗД:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне - чл. 411 КЗ.

Застрахователното обезщетение следва да се определи в рамките на действителната пазарна стойност на увреденото МПС към момента на настъпване на застрахователното събитие, а такава е сумата, която е адекватна на стойността, необходима за ефективното отстраняване на причинените в резултат на пътно-транспортното произшествие вреди /решение № 115 от 09.07.2009 г. на ВКС по т.д.№ 627/2008 г., II т.о., ТК /.

От прието заключение на съдебно-автотехническа експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно дадено се установява, че стойността, необходима за възстановяване на увредения лек автомобил „*****“, изчислена на база средни пазарни цени възлиза в размер на 1745,88 лв.

Неоснователни са възраженията на ответника относно механизма за настъпване на произшествието и размера на дължимото обезщетение, които се опровергават от показанията на разпитаните по делото свидетели и от приетата САТЕ.

Налице са предпоставките за разглеждане на възражението за съпричиняване на вредоносния резултат по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД от страна на водачът на „*****“, модел „*****“, с рег. № ***** , който според ответника е навлезнал в лентата за движение на л.а. ***** .

В гражданското производство, с оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, съпричиняването подлежи на изрично доказване. Настоящата съдебна инстанция намира, че възражението за съпричиняване е направено в преклузивния срок, същото следва да бъде разгледано. Съгласно задължителната и трайно установилата се съдебна практика, обективизирана съответно в т.7 на ППВС № 17/ 63 г., ТР № 88/62 г. на ОСГК на ВС, ТР № 1/2014 г. на ОСТК на ВКС и в множество служебно известни на настоящия съдебен състав решения: № 206/ 12. 03. 2009 г., по т.д. № 35/2009 г.

на II т.о.; № 54 от 22.05. 2012 г., по т.д.№ 316 / 2011 г. на II т.о.; № 165 от 26.10.2010 г., по т. д.№ 93/ 2010 г.; № 45 от 15. 04. 2009 г., по т.д.№ 525/2008

г. на II т.о.; № 169 от 28. 02.2012 г., по т.д.№ 762 /2010 г. на II т.о.; № 58 от 29.04.2011 г., по т.д.№ 623/2011 г. на II т.о.; № 206 от 12.03.10 г., по т.д.№ 2009 г.; № 18 от 17. 09.18 г., по гр.д.№ 60304 / 16 на IV г.о. и мн.др., за да е налице съпричиняване на вредата е необходимо да бъде установена пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога това му поведение трябва да е противоправно и да води до настъпване, или да улеснява настъпването на вредоносния резултат, т.е., в някаква степен да го обуславя. Затова и винаги е необходимо да бъде направено разграничение между приноса на пострадалия за възникване на самото пътно – транспортно произшествие, като правно значим факт, изискващ приложението на чл.51, ал.2 от ЗЗД и допринасяне за настъпване на вредата спрямо самия него, факт, също изискващ приложение на чл.51, ал.2 от ЗЗД. Следователно, за да е налице принос на увредения към настъпване на увреждането, е необходимо извършеното от последния действие, респ. въздържането от такова, не само да нарушава предписаните от ЗДвП и ППЗДвП правила за поведение, но в своята конкретика да се намира в пряка причинна връзка с вредата, т.е. тя да е негово следствие. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно да е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. За определяне обаче степента на съпричиняване освен изясняване на механизма на процесното пътно произшествие, съдът следва да съпостави в достатъчна степен поведението на всеки един от участниците в същото.

В настоящия случай, не се събраха категорични доказателства установяващи наличие на вина на водача на л.а. *****“.

По делото не са събрани доказателства за наличие на пътни знаци регулиращи движението и указващи път с предимство. В този случай е приложима разпоредбата на чл. 45, ал.1 ЗДвП, която гласи, че на планински пътища и на пътища с голям надлъжен наклон, когато разминаването е невъзможно или е затруднено поради недостатъчна широчина на платното за движение, водачът на спускащото се превозно средство е длъжен да спре и да пропусне изкачващото се.

В този смисъл на водачът на л.а. *****“, законът предоставя предимство за преминаване пред л.а. „*****“ по процесния наклон. Въпреки това, водачът на л.а. „*****“, не се съобразява с това обстоятелство и предприема действия, с които да премине през стеснения участък, отнемайки предимството на л.а. *****“. Водачът на л.а. *****“ в този момент изчаквал преминаването на спускащото се превозно средство, като бил позициониран възможно най-вдясно на пътното платно.

На следващо място се установява, че л.а. „*****“ реализирайки ПТП в задната част на л.а. *****“ е нарушил и разпоредбата на чл. 20, ал.1 и ал.2 изр., последно ЗДвП, които гласят, че водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на

необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението, както и да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват.

С оглед изложеното, настоящия съдебен състав счита, че в случая се установява единствено изключителна вина за настъпилото ПТП на водача на л.а. *****“за настъпване на процесното ПТП, тъй като последният не е съобразил съответните посочени в мотивите на настоящото решение разпоредби от ЗДвП.

Поради изложеното съдът намира, че искът е основателен до размера на платената от ищеца сума в размер на 1212.27 лв. (1187,25 лв. размерът на вредата + 25 лв. ликв. разноски).

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът, съобразно уважената част от исквете. Дължимите разноски, направени в производството са в размер на 846 лв., представляващи заплатена държавна такса, депозит за СТЕ и свидетел и адв. възнаграждение.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА *****“ АД, с ЕИК: ***** , със седалище и адрес на управление: Г***** , да плати на ищеца ЗЕ***** ЕИК: ***** , със седалище и адрес на управление в Г***** , на осн. чл.411 КЗ – **1212.27 лв.**, представляваща неизплатена регресна претенция за изплатено от ищцовото дружество застрахователно обезщетение по имуществена застраховка и ликвидационни разходи, които ответното дружество в качеството си на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния за настъпването на вредите водач на МПС не е възстановило, ведно със законна лихва от предявяване на исковата молба – 30.12.2022 г. до изплащане на вземането;

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК *****“ АД, с ЕИК: ***** , със седалище и адрес на управление: Г***** , да плати на ищеца ***** ЕИК: ***** , със седалище и адрес на управление в Г***** , сумата в размер на 846 лв., представляваща съдебни разноски за исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____